

"Hur vara både mor och far?"

Det är grått ute. Jag ligger kvar i sängen och tänker på ingenting. Tänk om jag skulle strunta i allt, lämna min bostad och resa någonstans? Vart vet jag inte. Jag vill bara bort. Bort ifrån allt detta gråa, det är även grått inuti mitt hjärta. Allt förändras den trettionde september i år då vår familj förstod att vår son, bror och barnbarn inte skulle komma hem igen på många år.

Jag v e t att jag som mamma blundat mycket och sagt till mig själv och andra att *"Boys Will Be Boys"* vilket är helt obegripligt. Som om män skulle få komma undan med mer än oss kvinnor. Men herregud, redan tidigt får vi lära oss våra så kallade roller. *"Inte ska du gråta lilla Lisa för att Markus drar dig i håret, han gör det för han egentligen tycker om dig"*. Om lille Markus varit tjugofem år och gjort samma sak hade det hetat ringa misshandel.

Så jag vet mycket väl att jag inte ville se. Att jag dessutom levt och varit gift med en romsk man i sjutton år, där man verkligen gör skillnad på män och kvinnor vilket är deras kultur, och där jag också kände mig hemma. Jag var fjorton år och han skulle bli tjugotvå. Så mina barn har levt mycket som flicka och pojke. Min kärlek har absolut inte varit olika, men min son som också var yngst kom undan med mycket.

Att förstå det brott som min son nu är dömd för är så personligt och jag skulle aldrig att hänga ut honom, aldrig. Men som mamma lider jag för att han inte kommer att finnas här hos oss nu under många år. Han fyllde nitton år i juli.

Hur hanterar jag som mamma det min son har gjort? Att en annans pojkes liv är förstört. Det blir två plågor i en stor, gigantisk sorg. Jag gråter för dem båda. Tänker på den andra pojken familj och hans mamma. Det gör så o n t. Och samtidigt avgudar jag min son. Han och hans syster är mitt allt! De får

mig att andas, att skratta, att orka leva när det är som värst.

Nu är det dags att gå upp. Allt är så tyst numera. Jag går ofta och tänker *"jag skulle inte ha blundat"* och det ger mig en sådan tyngd av sorg, som att ha ett berg liggande på mina axlar. Barnens far dog när barnen var små, och när min son kom upp i puberteten undrade jag *"h u r är jag både mor och far"*?